

 HARLEQUIN

 JALOO LINE ROMAAN

*Jäagri
südamedaam*

Ann Lethbridge

Ann Lethbridge

*Fäägri
südamedaam*

Inglise keelest tõlkinud Leena Suits

ERSEN

Originaali tiitel:
Ann Lethbridge
The Gamekeeper's Lady
2011

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Leena Suits
Toimetanud Helen Laansoo
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2010 Michèle Ann Young
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D09368919
ISBN 978-9949-82-467-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Autori kiri

Sel ajal, kui ma „Jäägri südamedaami“ kirjutamisega algust tegin, sõitsime abikaasaga sageli oma tütre ülikoolilinna ja tagasi. Kasutasin neid pikki sõite kirjutamiseks. Ühel õhtul sõitsime kodu poole üsna hilja ja ma pakkusin abikaasale, et loen talle päeva jooksul kirjutatu ette. Mu abikaasa, kes on alati kõigeks valmis, oli nõus. Nii kandsin ma talle auto hämara lugemislambi valguses ette romaani alguse. Kui ma olin juba jupp aega lugenud ja tema jupp aega sõitnud, peatusime valgusfoori taga ja ma tõstsin pilgu. Abikaasa vaatas mind ja teatas: „Mul ei ole õrna aimugi, kus me oleme.“ Ta oli olnud romaani algusest nii haaratud, et oli õigest teotsast mööda sõitnud. Meil kulus omajagu aega, et õige tee jälle üles leida. Võite kindlad olla, et ma ei teinud seda enam kunagi. Loodan, et Roberti ja Frederica lugu on teile sama haarav, kui see oli tol õhtul mu abikaasale.

See raamat on pühendatud mu abikaasale ja
kangelasele Keithile.

Esimene peatükk

London 1816

Lord Robert Deveril Mountford ajas end voodis küünarnukile. Ta lükkas eemale Maggie – leedi Caldwelli – kosena alla langevad kastanpruunid lokid ja suudles naise koorekarva õlga. „Kahe nädala pärast?“

Naise tumedad silmad sädelesid, kui ta mehele silmipimes-tava naeratuse saatis. „Kiusaja. Kas sa ei leia siis tõesti minu jaoks varem aega?“

„Anna andeks. Ma lähen paariks päevaks linnast ära. Jahile.“

„Kas sa lähed jahtima karvaseid, sullelisi või hoopis naisi?“ Leedi Caldwell tõusis, tõmbas aluskleidi selga ja sirutas käe korseti järele.

Robert andis tema väiksele pringile pepule laksu. „Eks ma jahi seda, mis ette jääb.“ Ta haigutas mõnusalt rahuldatuna ja ringutas.

Maggie ohkas. „Tead, sul oleks aeg hakata mõtlema pere loomisele.“

Robert kangestus. „Ära nüüd ometi sina ka seda juttu ajama hakka.“ Ta kummardus Maggie korsetipaelu siduma, haaras voodi kohalt sinise baldahhiini pealt siidsukad ja viskas naisele.

Maggie istus, et tõmmata sukad mööda kauneid jalgu üles. „Miks? Ilusaid noori naisi on kõik kohad täis. Võta näiteks minu nõbu. Tal on korralik kaasavara ja tuleb heast perekonnast.“

Halb eelaimus paisus nagu mäest alla kihutav lumepall, muutudes iga hetkega aina suuremaks ja külmemaks. See polnud esimene kord, kui mõni naine püüdis ennast või mõnd oma sugulast tema hertsogisuguvõssa nihverdada, kuid sellest naisest polnud ta osanud seda oodata. Robert oli pidanud enda ja Maggie suhteid liiga lõbujanuliseks, et neisse võiksid sekku koda perekonna asjad.

Abikaasa oleks tema elustiilile lõpu teinud ja ta ei tahtnud seda, isegi kui talle määratud elatusrahast oleks piisanud kahele.

Kleidi selga saanud, läks Maggie peegli ette ja puudutas jonnakaid lokke. „Mu juuksed on nagu varesepesa. Caldwell ei usu iial, et ma käisin leedi Jeffriese juures teed joomas.“ Ta korjas põrandalt kokku oma juuksenõelad ja püüdis soengut pisutki korrastada.

Robert tõusis kogu oma alastuses voodist ja astus Maggie selja taha. Naise peeglist vastu vaatavad silmad läksid suureks ja neis lõi taas lõkkele iha.

Robert võttis harja, tundes korraga häirivalt tungivat soovi naisest võimalikult kiiresti lahti saada. „Luba ma aitan sind.“ Ta taltsutas Maggie lopsakad pruunid juuksed paari tugeva tõmbega, keeras need tema kuklal kenasse krunni, kinnitas juuksenõeltega ja tõmbas paar lokki nägu raamima. „Kas nii sobib?“

Kaunis parimais aastais naine, kelle võlud olid vana abikaasa peale raisatud, pööras end naerdes Roberti poole. „Isegi mu toatüdruk ei saa soengu tegemisega nii hästi hakkama. Kui sa peaksid kunagi tahtma hakata daami teenijaks, siis annan sulle meelevdi oma soovituskirja.“

Robert vaatas Maggie ilusat nägu ja puudutas huultega tema suud. „Täna sind. Kõige eest.“

Maggie meeldis talle. Küll oli kahju, et naine oli jutuks võtnud abieluteema. Robert kummardus naise kingade järele ja naine istus toolile. Kui Robert kingad Maggie väikeste jalgade otsa torkas, silitas ta naise sääri viimast korda. Teda valdas põgus kahetsustunne. Liiga põgus.

Naine ohkas ja tõmbas sõrmedega läbi Roberti juuste.

Fuajees lõi kell neli.

„Oh kui tüütu,“ ütles ta püsti tõustes. Ta heitis veel ühe pilgu peeglisse. „Käib vist kah.“ Tema helisev naer täitis kogu toa.

Robert tõusis, näol mõtlik naeratus. Maggie oli alati rõõmsameelne. Ta ei tujutsenud, ega olnud teiste naiste peale armukade. Ta oli olnud ideaalne armuke. Kuni selle päevani.

Robert otsustas, et saadab talle järgmisel päeval kingituse, diskreetse briljantidega prossi koos hoolikalt koostatud kirjaga. Maggie polnud mingi naiivitar. Küll ta aru saab.

Maggie sirutas käe tema põsele. „Ühel päeval röövib mõni ilus noor neiuke su ulaka südame ja mina ning kõik teised valtatust täis seltskonnadaamid jääme sinust ilma. Usu mind.“

Kahju, et Maggie pidi sellel teemal sõna võtma. Ta haaras naisel sõrmedest ja surus need huultele. „Mida? Miks peaksin ma siduma end ühe naisega, kui ilmas on ometi nii palju naisi, kelle seltsi nautida?“

„Sa oled nurjatu mees,“ vastas Maggie. „Ja ma jumaldan sind.“

Ta pööras end seeliku sahnal ning temast õhkus roosi ja seksi lõhna. Maggie avas ukse ja ruttas trepist alla, kus teda ootas tõld.

Robert pidi endale tunnistama, et jääb seda naist väga igatsema. Kes siis nüüd tema teisipäeva pärastlõunaid täitma hakkab? See oli keeruline, kuid huvitav probleem. Covent

Gardeni ooperiteatri uus tantsija oli talle eelmisel nädalal silma heitnud. Vormikas väike kutsuvate silmadega naine. Aga ometi ei erutanud Roberit mõte hakata seda naist taga ajama.

See poleks olnud ka mingi tagaajamine. Vahest peaks ta veidi ringi vaatama? Otsing oli pool lusti.

Ta vilistas endamisi ja hakkas end õhtuseks White'i minekuks valmis seadma.

Kent 1816

See oli peaaegu veatu. Oli ju? Ta soovis vaid selles kindel olla. Frederica Bracewell kissitas hämarusse mattuvas raamatukogus silmi ja võrdles enda joonistatud varblasepilti raamatus kujutatuga. Tema esimene katsetus oli olnud kole. Isegi viieaastane oleks teinud parema. Ta oli joonistanud selle parema käega. Frederica ohkas. Ta võis harjutada ja harjutada, aga tema parem käsi oli sellest hoolimata lootusetu.

Saatana sigitis. Koka käre hääl kajas tema peas. Kasutu sohilaps. Frederica hõõrus külmetavaid käsi kokku ja tõstis teise joonistuse valgusvihku. Nii hästi polnud tal varem välja tulnud. Aga kas see oli küllalt hea?

Uks tema selja taga avanes. Ta tõusis kärmelt. Kuumus levis tema juuksejuurteni. Frederica pööras end ümber, süda pekslemas, ja varjas joonistuse oma kehaga.

„See olen kõigest mina, preili,“ ütles Snively, Wynchwoodi ülemteener. Ta oli suur mees, kel peas valge juuksepehmakas ja nägu nagu vihasel buldogil, kuid tema pruunid silmad särasid, kui ta pika küünlaga ettevaatlikult läbi toa kõndis ja seinahoidikuis küünlad süütas.

Frederica süda hakkas taas lööma rahulikus rütmis.

„Ma ei teadnud, et te täna õhtul siin töötate. Oleksin muidu lasknud Williamil kaminasse tule teha,“ ütles ülemteener.

„Mul ei ole kü-kü-külm,“ vastas Frederica ja naeratas mehele, kes oli Wynchwoodis üks tema väheseid liitlasi. Ta ei tahtnud, et mees ebavajaliku tule süütamise eest lahti lastaks.

Frederica võttis võpatades lapi. Ta polnud oma ülesande – raamatute tolmust pühkimisega kuigi kaugele jõudnud. Onu Mortimer saab tema peale pahaseks.

Möödudes heitis Snively pilgu pildile laual. „See on ilus,“ ütles ta teisele pildile näidates. „Lind valmistuks justkui minema lendama. Inimesed maksavad niisuguste piltide eest raha.“

„Kas sa arvad tõesti nii?“

„Muidugi.“ Snively nägu muutus tõsiseks. „Selle asemel et pilte raamatust maha joonistada, peaksite te võtma hoopis joonistamistunde. Teil on annet.“

Alati nii toetav. Vahel kujutles ta, et see ametliku olemisega ülemteener on tema isa. Oleks olnud parem, kui see oleks nii olnud. See Wynchwoodi hoor võis olla maganud ükskõik mis-suguse tolgusega.

„Naisele pole ko-kohane raha eest jo-joonistada,“ vastas ta vaikselt, „aga ma tahaksin väga minna Itaaliasse ja näha Euroopa suurt kunsti. Vahest isegi joonistamisõpetaja juures tunde võ-võtta.“

Mehe suu tõmbus kitsaks triibuks. „Seda peaksid sa tegema.“

„Lord Wynchwood ei laseks sel iial sündida. See oleks liiga kulukas reis.“

Snively kortsutas kulmu. „Andke mulle andeks, et ma suud pruugin, aga te olete hoidnud koristajatööd tehes lordile nende

viimaste aastatega kokku nii palju raha, et sellest piisaks tosina Itaalia-reisi tarvis.“

„Härra Snively, ma olen siin ainult oma onu armust. Ta oleks võinud mu sama hästi vaestemajja jätta.“

Mees tõmbas silmad vidukile. „Teie aeg veel tuleb, preili. Pange mu sõnu tähele. See tuleb.“

Frederica polnud kunagi kuulnud ülemteenrit nii tuliselt rääkimas. Ta vaatas üle öla ukse poole. „Ma palun, et te ei räägiks nendest mu onule sõnakestki.“ Frederica näitas joonistustele.

„Ma ei teeks seda iial, preili. Jätkake samas vaimus. Ühel päeval tunnustatakse teid teie ande eest. Seda võin ma teile kindlalt lubada.“

Frederica naeratas. „Te olete väga ar-armas mees.“

Raamatukoguüks paugatas lahti.

Frederica võpatas. Tema süda vajus saapasäärde. „Onu M-Mortimer.“ Sõnad tulvasid välja meeletu hooga.

Kõigutamatu Snively libistas raamatu Frederica joonistuste peale ja pööras tavapärase jahedusega ringi. „Tere õhtust, lord Wynchwood.“

Onu Mortimer marssis tuppa, parukas peas viltu ja põsed tumepunased. „Frederica, kas sul pole midagi targemat teha, kui teenritega aega surnuks lüüa? Järgmiseks kudrutad sa juba mõne tallipoisiga, nagu tegi su ema.“

Snively ajas end Frederica kõrval sirgu.

Frederica värises. Ta kartis tülisid. „E-e-e...“

„Ei?“ nähvas vanamees. „On's Snively siin minu kujutluse vili?“

„Auväärt lord,“ ütles Snively sõnu meelega rõhutades. „Ma süütasin siin küünlaid, nagu alati sel kellaajal. Nägin, et preili Bracewell puhastab siin raamatuid ja pakkusin talle oma abi.“